

Arrest

nr. 156 637 van 25 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. KARABAYIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers (moeder en zoon) die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, dienen op 14 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 juli 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 12 oktober 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 juli 2012 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk is doch ongegrond.

Op 3 augustus 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake het medisch dossier van verzoekster.

Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Tevens wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 19 september 2012 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 12 oktober 2012 dient zij een aanvulling in.

Op 19 september 2012 dient verzoekster eveneens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 9 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 november 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake het dossier van verzoekster.

Op 20 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 november 2012 wordt ten opzichte van verzoekster en haar zoon een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). De kennisgeving dateert van 26 november 2012.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 29 maart 2013 nr. 100 244 wordt het beroep tegen de beslissing van 9 oktober 2012 verworpen.

Op 17 juni 2013 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

K., H. (RR:xxx) geboren te K. op (...)1958

+ zoon: G., E.G. geboren te C. op (...)1999 Nationaliteit: Turkije Adres: (...), 3945 Ham

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 20.11.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 20.09.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag standaard medisch getuigschriften (en bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 20.09.2012. De voorgelegde medisch getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 20.11.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

Op 1 augustus 2013 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van de beslissing van J. VdB, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 0 (nul) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

☐ *1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.*

☐ *12° zij voorwerp is van een inreisverbod: betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een inreisverbod haar gegeven op 20.11.2012 en betekend op 26.11.2012.*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

☐ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 20.11.2012, betekend op 26.11.2012."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie op omdat de tweede verzoekende partij minderjarig is en bijgevolg onbekwaam.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreffen de bestreden beslissingen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en een bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van beide verzoekende partijen, en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn. De tweede verzoekende partij is 16 jaar oud en beschikt gezien zijn leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden, door zijn vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoekende partij (zijn moeder) optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig

kind dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de tweede verzoekende partij onontvankelijk is.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

2.2.1. De verwerende partij werpt in de nota een exceptie op van gebrek aan belang wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten:

“Exceptie van ontvankelijkheid - gebrek aan belang. Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (tweede bestreden beslissing). Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ” (eigen vetschrift en onderlijning) Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, en op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de wet om reden dat verzoekende partij reeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en reeds een inreisverbod heeft gekregen, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen. Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 en 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren. De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing.”

2.2.2. Ter terechtzitting van 6 oktober 2015 wijst de kamervoorzitter verzoekster op de door de verwerende partij in haar nota opgeworpen exceptie van gebrek aan belang ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten gezien verzoekster het voorwerp is van een inreisverbod.

2.2.3. Verzoekster stelt belang te hebben en wijst op haar statuutswijziging. Momenteel is zij in het bezit van een bijlage 19ter voor 3 maand naar aanleiding van een nieuwe aanvraag op basis van haar minderjarig kind dat over een verblijfskaart van 5 jaar (Nederland) beschikt.

2.2.4. De verwerende partij stelt dat het slechts om een tijdelijk gedogen gaat en dit bijgevolg geen afbreuk doet.

2.2.5. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

2.2.6. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoekster geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan verzoekster dan ook geen nut opleveren, zodat zij geen belang lijkt te hebben bij het aanvechten van de tweede bestreden beslissing.

2.2.7. Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu voert verzoekster in het verzoekschrift de schending aan van hogere rechtsnormen, met name de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij wijdt daar haar derde en vierde middel aan.

Verzoeksters derde en vierde middel zijn evenwel duidelijk enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Zodoende zullen deze middelen *infra* besproken worden.

De exceptie ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: Schending van een beginsel van behoorlijk bestuur, nl. het materieel motiveringsbeginsel. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed". Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, RA.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, RA.C.E., 1993). Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: "Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. " De materiële motiveringsbeginsel waaraan de verwerende partij is onderworpen, betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn en dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de verwerende partij in casu werden geschonden en dat de materiële motiveringsplicht werd miskend. Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van de materiële motiveringsplicht, de vernietiging van de bestreden beslissing. De motivering van de verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te vermelden dat bij de nieuwe aanvraag slechts de elementen werden ingeroepen die in het kader van een vorige aanvraag werden aangehaald en dat bij de nieuwe aanvraag voorgelegde medische attesten (en bijlagen) slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigen. De verwerende partij laat hierbij na om de voorgelegde attesten te beoordelen. Indien de verwerende partij de voorgelegde attesten had beoordeeld, zou zij gezien hebben dat er nieuwe elementen werden aangehaald zoals de vereiste van mantelzorg voor verzoekster. Immers, in alle medische attesten die verzoekster bij haar nieuwe aanvraag heeft voorgelegd, wordt benadrukt dat zij, naast haar ernstige medische aandoeningen en de onmogelijkheid om een adequate behandeling te krijgen in haar land van herkomst, bovendien nood heeft aan mantelzorg door een vertrouwde persoon en dat dit essentieel is gezien haar verslechterde psychische toestand. Dat aldus het begrip "adequate behandeling" zowel slaat op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang te hebben, gelet o.m. zijn financiële middelen. Wij verwijzen hierbij naar de verklaringen van de directeur-generaal DVZ: "De effectieve toegankelijkheid van die (medische) infrastructuur en de materiële mogelijkheid om behandeling en medicatie te krijgen worden ook in rekening gebracht" (Kamer 2005-2006, 2478/8, 137). Dit is ook het geval voor mantelzorg (RvV 14juni 2009, T. Vreemd. 2009, 219). Dat in de eerdere beslissing echter - ten onrechte - werd aangehaald dat verzoekster in eerste instantie niet leed aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld kon worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Dat art. 9ter Vw stelt dat een medische regularisatie kan aangevraagd worden wanneer de aanvrager op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat:

- 1) deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit; OF
- 2) een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Dat aldus de voorwaarden van art. 9ter Vw alternatieve, en geen cumulatieve, voorwaarden zijn. Verwerende partij verliest dit uit het oog, en miskent het, wanneer zij voorhoudt dat omdat de eerste voorwaarde niet van toepassing is, bijgevolg ook de tweede voorwaarde niet van toepassing kan zijn. Verwerende partij diende echter beide voorwaarden apart te beoordelen. Meer specifiek, diende verwerende partij na te gaan of de ziekte die verzoekster aan toont een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst. Cruciaal daarbij is de vraag of er al dan niet een adequate behandeling is in het land van herkomst. Verzoekster haalde in haar verzoekschrift verschillende elementen aan teneinde aan te tonen dat een adequate behandeling voor haar in het land van herkomst niet mogelijk is. Verwerende partij doet in haar beslissing geen uitspraak over deze elementen, doch beslist enkel tot de onontvankelijkheid van de aanvraag door een summiere verwijzing naar de eerdere aanvraag. Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stéréotypé afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet een deugdelijke onderzoek van de medische toestand in het land van herkomst vereist. Bovendien werd met de wet van 8 januari 2012 een medische filter ingebouwd. Dat houdt in dat de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt over een bevoegdheid om bij de beoordeling van de in art. 9ter Vw. vermelde risico, van de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in de land van herkomst of de landen waar de aanvragers van de medische regularisatie verblijven, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, een beroep te doen op een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Dat bovendien deze geneesheer, indien hij dit nodig acht, de aanvrager kan onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Inzake werd noch bij de eerdere aanvraag waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, noch bij de huidige aanvraag, een onderzoek gedaan door een aangestelde geneesheer. het staat immers vast dat er ook geen onderzoek werd gedaan naar de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst. Derhalve werd niet nagegaan of een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst en of bij gebreke hieraan de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster had nochtans alle inlichtingen meegedeeld, waaronder haar opmerkingen over de niet-toegankelijkheid tot een medisch kwalitatieve gezondheidszorg in haar land van herkomst, alsmede het gebrek om een vertrouwde persoon als mantelzorger te vinden. Zo had verzoekster in haar verzoekschrift nog aangehaald dat haar land van herkomst (Turkije) slechter staat gerangschikt dan België inzake de kwaliteit van de gezondheidszorgssysteem. Ondanks de vermeldingen van verzoekster in het verzoekschrift en de vaststellingen in de voorgelegde medische getuigschriften, heeft de verwerende partij nagelaten om een bijkomend onderzoek te doen naar de

mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst. Aldus is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken gebaseerd op gebrekkige elementen, niet deugdelijk gemotiveerd, niet zorgvuldig voorbereid en miskent alle wettelijke voorschriften inzake. Derhalve schendt de bestreden beslissing zowel de materiële motiveringsplicht. Het middel is gegrond".

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. In de toelichting van het middel verwijst zij naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991. Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris, na te hebben vastgesteld dat er in casu sprake is van een herhaalde aanvraag waarin geen nieuwe elementen worden aangehaald, uiteraard niet dieper dient in te gaan op de medische attesten. Dit geheel overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel dat als volgt luidt: "§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. " (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Verzoekende partij betwist niet dat zij geen nieuwe medische elementen heeft aangevoerd, doch houdt voor dat in de medische attesten bij de nieuwe aanvraag werd benadrukt dat naast haar ernstige medische aandoeningen en de onmogelijkheid om een adequate behandeling te krijgen, zij ook mantelzorg nodig heeft. Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met deze beschouwingen geen afbreuk kan doen aan de terechte motieven van de bestreden beslissing, die als volgt luiden: "Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 20.11.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 20.09.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag standaard medisch getuigschriften (en bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 20.09.2012. De voorgelegde medisch getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 20.11.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010

houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).n (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van andere medische gegevens. Zie in die zin: "Aangezien de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf gebaseerd is op dezelfde medische problematiek die werd ingeroepen in de eerste aanvraag en daar tevens opnieuw werd verwezen naar de problemen inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van zorgen voor hun kind in Kosovo blijkt niet dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk. Verzoekers betogen dat uit het medisch getuigschrift dat zij bij hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf voegden kan worden afgeleid dat de aandoening van hun zoon ernstig is en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst ook ernstige gevolgen kan hebben. Zij tonen met deze toelichting evenwel niet aan dat de elementen die aan de basis liggen van hun tweede aanvraag, met name een welbepaalde gezondheidsproblematiek en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de hieraan gekoppelde medische zorgen, verschillend zijn van deze die zij aanbrachten bij hun eerste aanvraag. Ten overvloede moet worden opgemerkt dat in het standaard medisch getuigschrift van 17 oktober 2012 dat werd opgesteld door de gespecialiseerde arts (pediater-neuroloog) die verzoekers consulteerden wordt aangegeven dat B. H. geen medicatie dient te krijgen of enige medische behandeling nodig heeft" (R.v.V. nr. 97 273 dd. 18.02.2013, www.rw-cce.be)

En ook: "Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een "nieuw " medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers "andere" medische gegevens te worden aangebracht. " (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013) Het indienen van een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet, vormt op zich geen beroepsmogelijkheid tegen een eerdere beslissing waarbij werd geoordeeld dat de ingeroepen medische aandoeningen niet voldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van een aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

"De verzoekende partijen betogen dat zij bij hun derde aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd een nieuw medisch attest en een aantal andere stukken ten bewijze van het risico dat zij lopen bij een terugkeer naar Armenië voegden. Zij tonen met deze toelichting evenwel niet aan dat de elementen die aan de basis liggen van hun derde aanvraag, met name een welbepaalde gezondheidsproblematiek en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de hieraan gekoppelde medische zorgen, verschillend zijn van deze die zij aanbrachten bij hun eerste aanvraag. De verzoekende partijen kunnen ook niet worden gevolgd waar zij lijken te willen stellen dat het loutere feit dat zij aangaven niet akkoord te gaan met de eerdere beoordeling van verwerende partij inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in hun land van herkomst en dat zij er verwerende partij door het voorleggen van een aantal documenten wensten toe te brengen haar eerder ingenomen standpunt te heroverwegen tot gevolg heeft dat geen toepassing meer kan worden gemaakt van de in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. In dit verband moet er ook op worden gewezen dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij enige dienstige inlichtingen aanbrachten die toelaat te besluiten dat hun situatie of de situatie in Armenië op fundamentele wijze is veranderd sedert het ogenblik dat de verwerende partij op 14 oktober 2011 hun eerste aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd als ongegrond afwees. De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt." (R.v.V. nr. 96 541 dd. 04.02.2013, www.rw-cce.be, onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden in haar verzoekschrift; dat zij het niet eens was met de eerdere beslissing maakt uiteraard niet dat haar laatste aanvraag sowieso ontvankelijk moet worden verklaard. Haar kritiek inzake het onderzoek van de voorwaarden van artikel 9ter en de medische filter, en het niet weerhouden van de in de vorige aanvraag ingeroepen medische aandoeningen door de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing van 20.11.2012, die niet het voorwerp uitmaakt van deze procedure, is dan ook niet dienstig. Het loutere gegeven dat verwezen wordt naar de aanvraag van 20.09.2012 en de beslissing van 20.11.2012, om te besluiten tot de onontvankelijkheid van de herhaalde aanvraag, brengt uiteraard niet met zich mee dat verzoekende partij dienstig kritiek kan uiten op de beslissing van 20.11.2012. De in casu bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter §3, 5° van de wet, en niet in toepassing van het §3, 4° om reden dat niet voldaan is aan de medische filter. De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Verzoeker blijft in gebreke om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben. De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite, om te voldoen aan de materiële motiveringsplicht. De uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tót de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen”.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.5. Verzoekster ontwikkelt in haar eerste middel concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, met name dat er wel degelijke nieuwe elementen zouden zijn aangebracht in de medische attesten die werden bijgebracht bij de aanvraag van 17 juni 2013 die geleid heeft tot de bestreden beslissing van 1 augustus 2013.

De gemachtigde heeft hierbij vastgesteld dat er *in casu* sprake is van een herhaalde aanvraag waarin geen nieuwe elementen worden aangehaald, overeenkomstig hetgeen bepaald wordt in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

3.1.6. Verzoekster betwist niet als dusdanig dat zij geen nieuwe medische elementen heeft aangevoerd, doch betoogt dat in de medische attesten bij de nieuwe aanvraag van 17 juni 2013 werd benadrukt dat naast haar ernstige medische aandoeningen en de onmogelijkheid om een adequate behandeling te krijgen, zij ook mantelzorg nodig heeft.

3.1.7. Op 20 november 2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf van 20 september 2012. Dit is de beslissing waarmee de bestreden beslissing dient vergeleken te worden ten einde te bepalen of er nieuwe medische elementen aanwezig zijn, dan wel dat het gaat om een herhaalde aanvraag inzake medische regularisatie, dewelke ressorteert onder hetgeen bepaald is in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

3.1.8. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er sprake is van andere of nieuwe medische gegevens. Aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf, die heeft geleid tot de bestreden beslissing gebaseerd is op dezelfde medische problematiek die werd ingeroepen als in de aanvraag van 20 september 2012.

3.1.9. Al de elementen van verzoeksters uitgebreide medische problematiek worden herhaald. Weliswaar zijn bepaalde elementen wat geëvolueerd, doch niet in die zin dat het nieuwe elementen uitmaken. Het gaat veeleer om een nieuwe omschrijving van bestaande medische problematieken, die reeds voorgelegd werden bij de aanvraag van 20 september 2012 en inderdaad reeds beoordeeld werden door de gemachtigde in de beslissing van 20 november 2012. Het ene element dat niet voorkomt in de eerdere beslissing van 20 november 2012 inzake medische regularisatie is inderdaad het gegeven dat in het medisch attest van 22 april 2013 Dr. W. C. "*dagelijkse mantelzorg*" aanraadt voor verzoekster.

3.1.10. Nu blijkt evenwel uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster al jaren een uitgebreide medische problematiek heeft waarvoor zij de zorg van anderen behoeft. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster veelvuldige contacten heeft gehad met haar huisarts, zenuwarts W. C, kinesisten en andere medische hulpverleners. Verzoekster is slecht te been en heeft last van psychische problemen en depressies. Het is in die context dat verzoekster volgens haar arts iemand nodig heeft die voor haar zorg kan dragen.

3.1.11. Verzoekster brengt evenwel geen nieuwe medische elementen bij of elementen waaruit blijkt dat haar medische toestand danig veranderd of verergerd is. Zij toont noch met de medische attesten, noch met deze toelichting aan dat de elementen die aan de basis liggen van haar tweede aanvraag, met name een welbepaalde gezondheidsproblematiek, verschillend zijn van deze die zij aanbracht bij haar eerste aanvraag.

3.1.12. Daar verzoekster in haar nieuwe verblijfsaanvraag standaard medische getuigschriften (en bijlagen) voorlegt waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 20 september 2012, kon de gemachtigde dan ook op kennelijk redelijke wijze tot het besluit komen dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk.

3.1.13. De voorgelegde medische getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster. In de beslissing van 20 november 2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van verzoekster niet beantwoordt aan de voorwaarden voor medische regularisatie zoals vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde de aanvraag immers onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

3.1.14. Waar verzoekster aanhaalt dat niet geoordeeld werd over de '*adequate behandeling*' in het land van herkomst, geldt dat de gemachtigde, indien deze vaststelt dat de aanvraag onontvankelijk voorkomt gelet op het geen bepaald staat in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, niet gehouden is de adequate behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en weer te geven in de bestreden beslissing.

3.1.15. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet bepaalt dat in alle gevallen moet worden onderzocht of de medische zorgen die in België worden verstrekt aan een vreemdeling ook in het land van herkomst van deze vreemdeling beschikbaar zijn. Voormelde wetsbepaling legt verweerder slechts de verplichting op om na te gaan of - nadat werd vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit - er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene vreemdeling gewoonlijk verblijft.

3.1.16. Waar verzoekster betoogt dat met de wet van 8 januari 2012 een medische filter werd ingebouwd, die inhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt over een bevoegdheid om bij de beoordeling van het in artikel 9ter van de vreemdelingenwet vermelde risico, van de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in de land van herkomst of de landen waar de aanvragers van de medische regularisatie verblijven, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, een beroep te doen op een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft en dat deze geneesheer bovendien, indien hij dit nodig acht, de aanvrager kan onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, geldt dat er geen wettelijke plicht dergelijk medisch onderzoek uit te voeren rust op de verwerende partij indien zij op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet tot het besluit komt dat de aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk is.

3.1.17. Daarenboven geldt dat, zoals gesteld werd in de beslissing inzake medische regularisatie van 20 november 2012 reeds geoordeeld werd dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die beantwoordt aan het ziektebeeld zoals dat wordt vereist door de voorwaarden vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel: Verwerende partij besluit tot de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster door slechts te verwijzen naar het eerder onontvankelijk verklaarde aanvraag. Verwerende partij heeft geen grondig onderzoek verricht om te achterhalen of verzoekster al dan niet een adequate behandeling kan krijgen in haar land van herkomst. Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig bijkomend onderzoek zou uitvoeren. Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoekster. Hierdoor kan er bezwaarlijk gesteld worden dat verwerende partij op een zorgvuldige wijze haar beslissing heeft voorbereid en in redelijkheid tot haar besluit is gekomen. Derhalve miskent de bestreden beslissing zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel. Het middel is derhalve gegrond”.

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Zij houdt voor dat er geen grondig onderzoek werd verricht om te achterhalen of er een adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland. Verzoekende partij haar kritiek faalt volkomen. Andermaal moet worden vastgesteld dat verzoekende partij haar kritiek niet relevant is, gezien de concrete motieven van de bestreden beslissing (waarbij toepassing gemaakt wordt van artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij laat na in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing, die zij aldus niet weerlegt. Nu de aanvraag onontvankelijk verklaard werd om reden dat verzoekende partij een herhaalde aanvraag heeft ingediend, vermocht de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag wel degelijk onontvankelijk te verklaren, zonder dat deze verder dient in te gaan op de toestand in het land van herkomst. Volledigheidshalve verwijst verweerder tevens naar het arrest nr. 90.216 dd. 24.10.2012, dat hieronder bij de bespreking van het derde middel wordt geciteerd. De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen”.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.4. Aangezien de bestreden beslissing van 1 augustus 2013 genomen werd op basis van een analyse van de door verzoekster voorgelegde stukken en niet aannemelijk wordt gemaakt dat hierbij enig dienstig stuk over het hoofd werd gezien, kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.2.5. In zoverre verzoekster nog aanvoert dat de ambtenaar-geneesheer haar aan geen enkel (lichamelijk) onderzoek heeft onderworpen kan het volstaan er nogmaals op te wijzen dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een dergelijk onderzoek slechts dient te worden doorgevoerd indien een ambtenaar-geneesheer dit “nodig” acht. Verzoeksters kritiek is evenwel niet relevant, gezien de concrete motieven van de bestreden beslissing, waarbij toepassing gemaakt wordt van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, verzoekster laat na in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing die zij aldus niet weerlegt.

3.2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

3.2.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing van 1 augustus 2013 onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan enkel spelen daar waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). De gemachtigde kon in voorliggende zaak slechts vaststellen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor een ontvankelijke aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, voorwaarden die voorzien zijn door de wetgever. Gelet op het ontbreken van discretionaire bevoegdheid ter zake kan niet gesteld worden dat het optreden van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het redelijkheidsbeginsel schendt.

3.2.9. Overwegende dat bij de bespreking van de overige middelen afdoende is gebleken dat de gemachtigde in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen en dat verzoekster er geenszins in geslaagd is het tegendeel aan te tonen (cf. RvS 1 juli 2010, nr. 206.299).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het redelijkheidsbeginsel ligt voor.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: schending van art. 3 EVRM: Een eventuele terugkeer kan voor verzoekster onomkeerbare gevolgen hebben, o.m. de verslechtering van haar medische toestand en dit zowel op fysisch als op psychisch vlak. Dit word ook vermeld door alle artsen in de voorgelegde standaard medische getuigschriften. Een eventuele terugkeer dreigt aldus de verzoekster te schenden in haar recht op art. 3 EVRM doordat zij enerzijds verplicht zal worden zich aan een slechtere gezondheidszorg te onderwerpen dan hetgeen zij nu beschikt en anderzijds de mogelijkheid van mantelzorg, welke noodzakelijk is voor haar, wordt ontnomen. Het middel is derhalve gegrond.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 EVRM. Zij houdt voor dat een eventuele terugkeer onomkeerbare gevolgen kan hebben, en een dreiging op schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Deze summiere en vage beweringen volstaan op zich niet om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken. In casu werd op 20.11.2012 reeds geoordeeld dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk was, en heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op 01.08.2013 moeten vaststellen dat de recente aanvraag van verzoekende partij een herhaalde aanvraag betrof zonder nieuwe elementen, die om die reden dan ook onontvankelijk verklaard werd op grond van artikel 9ter §3, 5° van de wet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...) Ten overvloede verwijst verweerder andermaal naar volgende rechtspraak, die ook in casu van toepassing is: "Verzoekster poneert in fine van haar betoog dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar gezondheidstoestand slechts kan verergeren gezien ze niet correct en adequaat verzorgd kan worden en dat dit een overduidelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13mei 1955 (hierna: het EVRM) uitmaakt. De verzoekster laat echter na dit verder te concretiseren. In casu blijkt bovendien nergens dat de verwerende partij de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel vrant. Naast het gegeven dat verzoekster een nieuwe aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan indienen waarbij een volledig en correct ingevuld standaard medisch getuigschrift wordt gevoegd, staat het verzoekster voorts vrij om aan de verwerende partij, gelet op haar medische situatie, zo nodig een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen indien zij daarvan het voorwerp vormt. Ten overvloede, voor zover verzoekster van oordeel is dat het een schending vormt van artikel 3 van het EVRM dat zij naar haar land van herkomst moet terugkeren zonder dat haar aanvraag om medische redenen ten gronde werd onderzocht, dient de Raad op te merken dat de wetgever een duidelijk onderscheid gemaakt heeft tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag om medische redenen en dat van verwerende partij niet kan verwacht worden dat wanneer zij een aanvraag om medische redenen onontvankelijk verklaart, zij in het kader van een verwijderingsmaatregel de aanvraag om medische redenen toch ten gronde dient te bestuderen (cf. CE 29 oktober 2010, nr. 208.586). Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond." (R.v.V. nr. 90.216 dd. 24.10.2012) De voorgehouden schending van artikel 3 EVRM kan niet worden aangenomen. Het derde middel kan evenmin worden aangenomen".

3.3.3. De gemachtigde heeft op 1 augustus 2013 vastgesteld dat de tweede aanvraag van verzoekster tot medische regularisatie een zogenaamde herhaalde aanvraag betrof zonder nieuwe elementen, die om die reden dan ook onontvankelijk verklaard werd, dit op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

3.3.4. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

3.3.5. Waar verzoekster betoogt dat zij *"enerzijds verplicht zal worden zich aan een slechtere gezondheidszorg te onderwerpen dan diegene waarover zij nu beschikt en anderzijds de mogelijkheid van mantelzorg, welke noodzakelijk is voor haar, wordt ontnomen"* die er op gewezen te worden dat noch artikel 3 van het EVRM, noch de rechtspraak van het EHRM aan de Belgische overheid oplegt dat zij geen vreemdelingen naar landen zou mogen terugsturen waar de gezondheidszorg niet minstens hetzelfde kwalitatieve niveau heeft als in België. Het bestuur dient bijgevolg niet na te gaan of een vreemdeling die verzoekt om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd kan genieten van een medische zorgverstrekking of opvolging die van een zelfde kwalitatief niveau is als dat in België.

3.3.6. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, dient ook niet te worden onderzocht of verzoekster in de onmiddellijke omgeving van haar vroegere woonplaats een adequate behandeling voor haar aandoening kan krijgen.

3.3.7. Daarnaast moet worden aangestipt dat mantelzorg de extra zorg is die aan een zorgbehoevende persoon wordt gegeven door één of meerdere leden van zijn of haar directe omgeving, waarbij de zorgverlening voortvloeit uit de sociale relatie, buiten het kader van een hulpverlenend beroep of georganiseerd vrijwilligerswerk. Het gegeven dat verzoekster regelmatig een beroep dient te doen op artsen om haar situatie te laten opvolgen, impliceert geenszins op zich dat zij noodzakelijkerwijs mantelzorg nodig heeft.

Een schending van artikel 3 van het EVRM ligt hier niet voor.

Het derde middel is niet gegrond.

3.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"Vierde middel: schending van art 8 EVRM. Aangezien de bestreden beslissing in casu het verblijfsrecht van verzoekster weigert, is er degelijk sprake van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekster in het kader van art. 8 EVRM. Zowel het privéleven en/of familie- en gezinsleven van verzoekster komt in het gedrang met de bestreden beslissing. Zo zal verzoekster zich moeten distantiëren van haar dochter die al in België woont. Bovendien is haar dochter eveneens haar mantelzorgster die daarmee een onmisbare rol uitoefent in het psychische genezingsproces. Omdat verzoekster al 4 jaar in België woont, heeft zij een grote netwerk aan vrienden opgebouwd en alle banden met haar land van herkomst verbroken. Zo is het niet verkeerd te stellen dat verzoekster zich volledig heeft geïntegreerd aan de Belgische samenleving. Met de bestreden beslissing wordt aan verzoekster eveneens bevolen om haar omgeving en vriendenkring te verlaten. Binnen de grenzen van het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familieleven, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. In casu zijn de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door de verwerende partij. Derhalve is er sprake van ongerechtvaardigde inmenging in het privéleven, gezins- en familieleven van verzoekster. De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8 E.V.R.M. Het middel is derhalve gegrond".

3.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM. Zij houdt voor dat zij zich zal moeten distantiëren van haar dochter die mantelverzorgster zou zijn. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie of privéleven te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. "Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. " (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010) De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Zij laat na toe te lichten waaruit haar privéleven zou bestaan en op welke wijze dit geschonden zou worden door de bestreden beslissing, zij toont niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven. Wat verder haar voorgehouden schending van het gezinsleven betreft, toont zij evenmin aan

dat dit onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rw-cc.ee.be) De loutere bewering dat de dochter mantelzorgster is voor verzoekende partij, bewering die niet door stukken gestaafd wordt, volstaat niet opdat verzoekende partij zou aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig zijn.

Ten overvloede, in de medische attesten die bij de aanvraag gevoegd waren, wordt wel melding gemaakt van mantelzorg, doch er blijkt niet dat de dochter deze mantelzorg geeft. Nergens wordt verwezen naar de dochter; in het attest van 09.04.2013 wordt enkel voorgehouden dat 'hier in het dorp heeft ze ondertussen vele contacten en hulp'. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). "Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011) In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De loutere bewering dat zij hier in België veel vrienden heeft en alle banden met haar land van herkomst verbroken heeft, maakt niet dat zij in enkel in België een privé- of gezinsleven kan leiden. Ook de bewering dat 'de bedoeling van verwerende partij hierin ligt verzoekster de erkenning van om het even wel verblijfsrecht te weigeren', kan niet worden aangenomen. Deze bewering vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EYRM niet worden aangenomen. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzi Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie Rv.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EYRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie Rv.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993,

z.p.) De bestreden beslissingen hebben inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar 'vrienden' wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. Nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007)".

3.4.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.4.4. Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is (Hierbij) moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.4.5. Verzoekster verduidelijkt in haar verzoekschrift dat zij met haar zestienjarige en dus minderjarige zoon G.E.G. samenwoont op eenzelfde adres.

3.4.6. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.4.7. Gezien het *in casu* gaat om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval dient er volgens het EHRM onderzocht te worden of er een positieve verplichting, berust op de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekster hier te handhaven en te laten ontwikkelen.

3.4.8. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.4.9. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.4.10. *In casu* voert verzoekster een gezins- of familieleven aan met haar minderjarige zoon G.E.G.

3.4.11. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar gezin, al dan niet tijdelijk, in haar land van herkomst of elders te verblijven en zich al dan niet in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. Te meer nu gelet op de begripsomschrijving van '*mantelzorg*' zoals gesteld in punt 3.3.7. een dergelijke rol voor de zoon van verzoekster kan weggelegd zijn.

Ten overvloede geldt dat *in casu* geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te gebeuren, daar het in de bestreden beslissing een eerste toegang betreft en geen weigering van een voortgezet verblijf.

De door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het vierde en laatste middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijventwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET